

MỘT

“C hú tuổi con trâu nhưng hồi nhỏ được gọi là con rái cá. Còn bây giờ chú là con cá sấu, cá sấu trườn trên bờ!” Chú Hoài nói với tôi.

Tôi chưa thấy ai vui tính như chú Hoài. Chú có nụ cười của ông Phật Di Lạc, miệng thật rộng và mắt thì nhắm tít lại khi cười. Thời mới bắt đầu phải ngồi trên cái xe lăn, nụ cười độc đáo của chú tắt đi một thời gian rồi đâu lại vào đó. Chú vẫn tít mắt khi có ai đến thăm, hay khi thằng Vọng con chú mang về bảng điểm thi ngon lành.

Chú Hoài vốn là tài xế lâu năm của ba tôi, đúng hơn là tài xế của công ty xây dựng do ba tôi và mấy người bạn tạo lập nên. Từ thời tuổi trẻ, chú đã cùng ba tôi rong ruổi qua nhiều công trình do công ty xây cất, có lúc sang tận bên Campuchia và Lào. Ba tôi quý ông tài xế vui vẻ nhưng không nhiều chuyện, lanh lợi nhưng cẩn thận này lắm, dần dà xem chú như người em trong nhà. Lúc còn lái xe, chú mới qua tuổi bốn mươi nhưng điềm tĩnh như một ông sáu chục tuổi, sức

khỏe như tráng niên tuổi ba mươi. Vì vợ chú đã mất từ lâu, chú sống một mình với thằng Vọng, đứa con duy nhất. Khi nào phải lái xe đi công tác, chú lại đưa thằng Vọng qua ở nhà ông bà nội gần đó đợi chú về. Nhà chú ở ngoại ô thành phố, gần con sông nhỏ, chung quanh có nhiều cây xanh. Mỗi sáng, chú đi xe máy qua công ty rồi lái chiếc xe găm cao đưa ba tôi hoặc những chú khác đi công tác.

Nhưng ông Trời có lúc quên thương người hiền. Trong một lần xuống công trình, sau khi thả ba tôi và hai chú nữa vào khu nhà đang xây, chú Hoài chạy vào bến xe chờ gần đó kiểm quán cà phê ngồi đợi. Quán cà phê nằm sát bên cổng bến xe. Đang nhâm nhi ly cà phê đắng, chú nghe tiếng “ầm!” thật lớn. Giật mình quay lại thấy một chiếc xe đồ lặt tay lái lao vô cột cổng gần chỗ chú ngồi. Cái cổng sắt nặng nề tách dần ra khỏi cột, sắp đổ xuống. Đáng sợ hơn là phía dưới chân cổng, một bé gái ngồi bán đậu phộng nẫu giật mình té ngã. Chú Hoài bật dậy, nhào tới kéo đứa nhỏ ra. Đúng lúc đó, cổng bật tung khỏi cột, sụp xuống và đè ngang lưng chú. Đứa bé văng ra ngoài, thoát nạn.

Khi ba tôi hay tin thì người ta đã đưa chú Hoài vào nhà thương. Sau đó, chú được đưa về Sài Gòn chữa trị. Cú chấn thương quá nặng khiến chú liệt cả hai chân, hoàn toàn mất sức lao động.

Từ đó, cuộc đời chú Hoài bước sang trang khác.

Do bị tai nạn khi đang đi công tác và hoàn toàn mất sức lao động, chú Hoài được nhà xe và công ty bảo hiểm bồi thường một số tiền bằng nhiều tháng lương, thêm mấy khoản trợ cấp cùng toàn bộ chi phí chữa bệnh lúc đó và bảo hiểm y tế sau này. Tuy nhiên, nói cho cùng, các quyền lợi đó không đủ trang trải cho hai cha con về lâu dài. Cả công ty của ba quyết góp thêm được một số tiền, trong đó phần ba tôi nhiều nhất, mở sổ tiết kiệm cho chú. Ba tôi còn nhận chu cấp cho thằng Vọng đến khi nó xong đại học.

“Chú Hoài nói với con, hồi nhỏ chú là con rái cá, bây giờ chú là con cá sấu trên bờ. Vậy là sao hả ba?” Có lần tôi hỏi ba.

“Chú nói đùa với con cho vui thôi. Con biết rái cá không?”

“Dạ, biết. Nó bơi giỏi lắm!”

“Đúng, là ý đó. Chú Hoài hồi trước bơi rất giỏi. Thời đi làm, thỉnh thoảng công ty cho đi biển là mọi người trầm trồ chúng kiến chú Hoài bơi biển, bơi hồ thiệt đẹp và nhanh. Mấy lần đi thi giải bơi các công ty trong Nhà Văn hóa Lao Động, chú đều chiếm giải cao, không nhất thì nhì!”

“Thằng Vọng nói hồi trước chú Hoài dạy bơi cho đám con nít trong xóm nó.”

“Đúng rồi, mấy năm đó, râm ran chuyện có học trò trong khu này chết đuối. Ba tháng Hè, đám con

nít nhà nghèo có gì vui chơi ngoài chuyện đi tắm sông đầu, có đứa không biết bơi nên gặp nạn. Lúc đó, ba xây mấy dãy phòng học lân cận nên nghe các thầy cô nói lại. Một lần trên đường đi công tác, ba kể cho mọi người trên xe nghe. Chú Hoài bảo em ở gần mà không biết gì hết. Thăng Vọng bơi cũng giỏi nên chú không để ý chuyện này.”

Ba im lặng một hồi rồi kể tiếp:

“Hè năm đó, chú Hoài bắt đầu tổ chức dạy bơi tại khu vực xã đang sống, chỗ tập bơi là khúc sông gần nhà. Có hai thanh niên trong xã tình nguyện giúp chú Hoài đi kêu gọi bọn trẻ nhỏ đến học bơi hai ngày cuối tuần. Ròng rã hơn hai tháng, ba người không nghỉ buổi nào, buổi chiều đi làm về còn ra sông dạy cho vài đứa nữa. Ba biết chuyện này nên suốt thời gian đó không nhò chú đi công tác xa mà giao cho tài xế khác. Chuyện chỉ có vậy. Hè năm sau, chú Hoài lại tiếp tục dạy bơi, cho đến khi chú bị tai nạn như con biết.”

“Vì sao bây giờ chú lại là... cá sấu?”

“À, hồi chưa đưa xe lăn về, chú chỉ nằm trên giường, cần gì thì trườn để lấy, y hệt con cá sấu. Chú đùa vậy thôi, không phải than thở gì, tính chú là vậy.”